

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by free subscribers mailing their subscriptions and remitting them together in a single postal note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable.

Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

POINT PEBRO—Rev. E. J. ROBINSON.

CATTAVELY—Mr. J. WHITE.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

TRANQUEBAR—Mr. JEDDITHAM ADAMS.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

ISLE OF FRANCE—Mr. GEORGE COX.

காற்சமையகோளரி.

எம் காண்டம்.—யம் பிரிவு.

ஞான சிந்தாமணி விருத்தம்.

நன்றுள்ளபெண்ணுந்நாயும் கல்சியதகப்பன் பின் ன மய்ந்தினில்மாமன் மைத்தனன் மதுலி பேரன் மெந்தி பன்னிபொலக்கட்டமான பாரினிஸ் மனுலோர் தன்வன ஒன்றன்பொருளெண்ணெண்ணி உளமென்கிறேன்.

மதறா சொக்கப்பெரிஸ் வலுவீதிருட்கர் விருத்தம்.

துணுமல்லப் பெண்ணுமல்ல அரியுமல்ல அரு வுமல்ல உருவமல்ல அண்டத்தோன், காணுதின் றபொருளல்ல காணுதல்லக் கருவிகருணியில் லக் கல்லறமல்லக், சேணுடனே பூதமல்லக் கழம்புமல்ல வெண்புமல்லக் சிலப்பமல்லத்தெளி வோர் தெளிதல், தோணுதின் மெய்ப்பொருளா யெந்தனக்குச்சொல்லுதின் உணையாயும் நல்ல தென்றோர். என்பதில், சிவனும், உணையாரும்,

வெள்ளப்பின்னாயாமைத் தும்பிட்வேருகிறபோது உணையானவன் அம் உண்மையான பொருளை எ ள்வுருக்கு வேளியப்படுத்த வேண்டுமென்று சிவனா மிகவும் வருத்தி கேட்டான். அத்தற்கு சிவன் சொல்லுகிறேமென்று சொல்லியுக் தேரியாய் மயங்கிமொண்டிருக்கிற சமையத்திலே தந்தையா லாய் இரையானதென்பவன் அவர்கள் நூலில் வ தற்போது இவர்கள் இருபேரும் அவ்விரையானவனை அதின் பொருளைக் கேட்டார்கள். அவன் அவ ர்களுக்குச் சொல்ல மனதில்லாதபோது இவர்க ள் அவரிடத்திற் கிரிக்கிறதற்காக அவனுக்கு லே டுச்சமாக வேண்டப் பின்னையாரையும் தன் பெண் காதியையும் கொடுத்தாக் கேட்டதின் பேரில் அந்த இரையான சிவனானவன் ஒருவாசிரியருடையது சொன்னவுடனே அவர்கள் அந்த மெய்யங்கட லுடனே உறியாயும் கம்பிச் சிவனும் பார்ப்பியும் அம் மெய்யங்கடலுடனே கோக்கித் தவசிவிருந் வணங்கி னுர்க்கொன்று சொல்லும்போது நாமும் அந்தச் சிவ ன் வணங்கினது போலவே நாமும் அந்தக் கடலு ள் வணங்க வேண்டியிருக்க நீங்கள் பொய்யான சிவனை எப்படி வணங்குகிறது? சொல்லிக்கொள்கச் சதரீவெதிர்த்தாகத் தந்தேன். அந்தச் சிவன் ப்ர னை காட்டத்திலே கிஷ்டுடனன் மாயியானபே யிலே நோவெத்தானல்லவா? பின்னையும் இலட்சிய யானவன் திருப்பார்கடலில் பிற்பத்தியாகி வந்த பொழுது திரிமுந்தினின் கண் அவனே இச்சித்த வசப்படுத்திக் கொள்வதற்கு அவனோடுகொண்டுப் போறாடினார்களென்பதே. மெலும், திரிபோதர னுடைய நோடுகத்திலுலே திரிமுந்தினின் கண் த் துச்சுருத்தண்டையிருந்த திரிமலை நீக்க அக்கிர ம் செய்வதற்காகத் தூண்டப்பட்டார்களென்று

சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும் சம்பன், ரிச ம்பன் என்பார்களுடனே எதிர்த்து நின்று அவர்க ளைச் சேயிக்கமாட்டாமற் போனார்களென்று சொ ல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றும் இராமாசேச பரியென்பவன் தனது திருபடநங்களைத் திரிமுந் திகளின் சிசுகளின் மீது வைத்திருக்கிறதாகத் தே ரிலிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனந்திலே இச்சிவ ன் அதிக காமியல்லவா? அவன் தானையும் மக னையும் அக்காணையும் பெண்ணெவத்தானென்றும், பெண் பறிகொடுத்தானென்றும் எச்சில் தின்றான் என்றும் எதிரியைக் கொல்லும் தக்கதாகச் சொந் திலே நுஞ்செய் போட்டு எதிரிகளுடைய பாலகணு ற் தின்ற சாகிரிபோது சத்தி நரகலைக் கொடுத்துப் பிழைக்க வைத்தானாம். அதிலுலேயுந் சிவன் சாயியாகிறபொழுது சொல்லிக்கொள்கச் சதரீவெ த சித்தார்த் அந்தகே. இயோ, நீங்கள்நானே கே லிப்பண்ணுகிறீர்கள்ல்லவா? உங்களைப் படைத் த கவாயியாகிப் கேலிப்பண்ணமாட்டீர்கள். உ ள்கள் அவ்வையார் சொல்வதெனில், நெய்வயி கழெல் என்று சொல்லியிருக்க, அதின் அந்தம் உ ண்ணையான கடலுடனே இகழாதேயென்கிறபோது நீ ள்கள் உங்கள் தெய்வத்தைக் கேலிப்பண்ணலாமா? அது உண்மையானவையுமடையுமே கேலிப்பண்ணவ மாட்டார்களே. அது பொய்யான கவாயிகளானதி லுலே கேலிப்பண்ணிக்கொண்டு மெய்யென்று கா முபுத்திரகே. இலையா, இன்னம் உங்கள் புத் தியின் கண்வணத் திறந்துபாராமல்சொல்லிக்கொ ண்டு என் தகப்பன் பள்ளன், பறையா, சக்கிலி யன் இலையுடனேயு சொல்வார்களென்றுட்ட! ச தரீவெத சித்தார்த் அந்தகே. உங்கள் சிவனுடைய குய்யத்தைக் குளவிக் கல்லுப்போல் அடித்து வைத்துத் தும்பிடுகிறது இலங்கமல்லவா? அது தே ய்வந்திக்கு ஒத்தமா? அல்லது அனுடையபெண் சாதியின் உபநித்தத்தைச் சுற்றி வட்டமாம் அடித் த வைத்துத் தும்பிடுகிறது ஆவனையாளமல்லவா? இ ண்கள் இரண்டே தேய்விக் இலட்சணத்திற்குத் த குந்தையிருக்குமா? அது என் கவாயியுடையது நீ னமென்றும் தேவியுடையது அகிலமென்றும் வாய் கூசாமல் அவைகளைவாயிலே வைத்துப்பேசுவா ர்களுமுண்ட! சதரீவெத சித்தார்த் அந்தகே, அி வர்கள் கேட்கவில்லாமலும் கற்றவர்கள் செய்து காட்டுவார்களென்றுண்ட! அல்லது தாயுந் தக ப்பனும பாகப்பண்ணுகிறதையப் பின்னாக்கி க ண்டில் வெளியிலே போய் கேலியாகச் சொல் ளுகிறதண்ட! இயோ, இந்தச் சதரீவெத அந் தகே, உங்கள் சிவன் இப்படிப்பட்டகாமிகளாயி ருக்கிறீர்களென்றார்க்கிறதும் அவர்களைப் பணிசி ருபோது நமக்கு அந்தப் புத்தியும் தள்ளக்கைகளு ம் வரமாட்டாரா? உங்கள் மனக் கண்வணத் திற ந்த உங்களுடைய மத வையியாக்கித்ததை விட்டுக் கிரிக்கிறதினாலே வேட்டகேலிச்சமாய் விளங் கிறதல்லவாமல் அச் சிவனுக்குப் புத்தியில்லா மையிலுலே ஒருவன் புத்தி கற்பிக்கக் குருக்கல ம் வேண்டுமா? எங்குந் கிறைந்திருக்கிற கவாயி னோண்டிப்போனத்திரியாயும் வேண்டுமா? சந் தரீன் துரியன் தாங்கலில்லாமல் விளையாமல் ஒரு வதுபோல இந்தச்சிவனும போக அவசயம்வேண் டாமா? அவைகளை உண்டாக்கின கவாயிக்குவா கனமேத? அந்த வாகனத்தின் மேல் ஏறித்திரிய லாமா? அப்படித்திரிகிறது மனிதர்களல்லவா? அவனைச் சகாயிமென்று சொல்லவதற்கு காரண மெப்படிச் சதரீவெத சித்தார்த் அந்தகே, அவன் பசியைத்தீர்க்கமாட்டாருவன். பிச்சைமெடுத்து ண்ணத்தும், கண்மெத்தையும், கணியையும், லிங்க கத்திரியானியில்லாதவன் பிறருடைய பசியையாவ து, கண்மெத்தையாவது, கணியையாவது, பாவலி மோசனத்தையாவது, கொடுக்கச் சமர்த்தியுற டையவனென்று எப்படிச் சொல்லலாம். நீங்கள் உங்கள் புத்தியின்கண்வண அந்தகாரத்துக்குட் டுப்போனதேதென்கிற மிகுந்த விசனத்தினாலே இ வைகளை இப்படிச் சொல்லத் துணிந்தோமெய் லாது வேறல்லவென்றும் நீங்கள் இன்னம் அதை முற்றும் உணராமல் அந்தத் திரிமுந்திக்களையே மெ ய்யான கவாயிகளல்லவென்றும் பிரத்தியட்சமாய் உங்களுடைய புரானகலையிங்களைக்கொண்டு வெ ளிப்படுத்துதும் கேலிச்சித்ததைப் பிழைத்துக்கொ ண்டு சிணற்றிலேயுகிறது பொய்க்காரன்குத் அ டுக்குமா? அது இல்லிதமான பழதுகள் உன் வைகளாயும் கேலிப்பண்ணுதற்கேற்றதாயும் இருக்கி

றபடியிலுலே நீங்கள் அவைகளைப்பணியக்கூடா தென்று தீருகிறதாயிருக்கிற பாடல்களைக்கவனிக்க வேண்டியதாயிருக்க அப்படிப்பட்ட தமிழ்காரக்கு ள்வுந்தகாரியங்களை உற்று விசாரிக்கிற விசேஷத் த அறிவு வேண்டாதாராவென்பிகளாகில், சிவன், ல்வுருணு, சத்தி, பிரமா, முதலான மனித இராசாக் களை இப்பொழுது பணிந்தால் அது ஒன்றான ஏக மாசிய யேசுக்கிறிஸ்தவைத் தொழுகிறாய்ப் பலன் தருமாறென்றிருக்க நாம்க் வேதத்துக்கு அடியாக் கியமென்றும், மேற்படி.

உகந் தேதியின் உதயநாரகையின் எட்டாம் இல க்கத்திலே தன்வணத்தான் சமாதான காரணனெ ன்று கையொப்பம்வைத்திருக்கிறவர் இதன் பின் னுலே வறந் கேள்விகளைச் சந்தேக வணத்தின் பா ர்க்கில் அவர் தமது மேன்மையான காரியத்தை அது க் நலமான கைகூடியவருதலுலே அதன்பபிந் தக்கடியும்.

அகையால் இந்தக் கடதாசியை அச்சிற் பதிப் ப்கிறவர் பின்னும் வருந் கடதாசிகளில் ஒன்றில் இவைகளையும் அச்சுப்படியாமல் தள்ளமாட்டாரெ ன்று நம்பவேண்டியது.

கவது. மார்க்க காரியங்கடலில் நுருணியிற் த் தர்க்கித்தல் ஒவ்வொருநுருடையம் நன்நடையை அதிக்கப்படுத்தக்கடியுமா?

உவது இப்படியான சமவாதங்களிலுல் எந்த் ப்புத்தியார் அதிகப்பலனை அடைகிறார்கள். மனஉ ச்சாகத்துடன் தற்கிக்கிறவனாலே அல்லது புத்தியி ன் எதிர்போகாமலிருக்கிறவனாலே அமைதலாயிருக் ததல் எப்போதும் சம்மதித்தலென்று சொல்லலா மா?

நவது. சென்றபொன் னா வருஷங்களில் வே தகாரியங்களைப்பற்றித் தற்கிக்கிறவர்கள் என்ன ப லனைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள்?

சவது தான்தான் பிடித்தபடியாயும், பரியாக் துடனும் பேசப்பட்ட எண்ணக்களைக் கிறிஸ்துமா ர்க்கத்தினாலே மரியாதையும் சாதுவமான குணத்தி லுல் எப்படிச்சரியாக்கலாம்?

ருவது. இப்படியான எண்ணங்கள் மனதின் பூர ணமான எண்ணங்கள்தானென்று நினைக்கலாமா?

கவது. இவ்வித சம்பாவுவன்கள் மறுபெருக்கு அமைதலான குணத்தை உண்டாக்கிறதா? அல் லது கோபமான எண்ணக்களைக் கொடுக்கிறதா?

வவது. சில கிறிஸ்தவர்களுக்குந் நாட்டுறைய சமையத்தங்களின் பாக்சியமான இனங்கள் எ ள்வாக் கிறிஸ்தவர்களின் இலட்சியமான நயத்துக் காகவும் ஏன் அதைப் பாலித்துக்கொள்கக் கூ டாது?

அவது. இனக்கமென்பது உண்டபாடென்னுக் க ருத்தைக்கொடுக்குமா? அந்தச்சொற்கள் ஓரேருந் தத்தைக் கொடுக்குமா? ஒருநாள் எண்ணம் அல் லது பழக்கம் மற்றொருநாளுக் ஏராதானுலே அதற் காக அவர் தமது கூட்டாளியின்கருத்தை அல்லது படிக்கத்தைப் பரியாசத்துடனும் நிரந்தையோடு ம்பெருகத் தமது கடமையானது எண்ணல்லவமா? பிரதானமாய் தமது கூட்டாளியின் மனதில் அல் லாதசமையையுலே நோக்காண்டுப்போனினி அவ னை மார்க்கத்துக்கருத்த எண்ணங்களுமும் கொ டுக்கிறதென்றி அதிலுல் அவன்மனதில் தீக்குணங் கற்றுண்டாக்குகிறது.

கவது. சமைய எண்ணங்கள் தங்களிலேதானி ருந்து உண்டபடுவதிலும் பார்க்கப் பெருமபலும் ப்ர ற் சொல்வதினாலும் அதைக் கேட்பதினாலுமல்ல வா உண்டாது?

வது. அப்படியே பெற்றுக்கொண்ட எண்ணங் கள் இக்கமையே நுருக்கத்தினாலே பலென்கொண்ட போது அவைகளை லேசாய் அத்தறிவிக்ககூடுமா?

யகவது ஒருவரிலோருவர் திறுந்நுசாட்டுவதிலு ம் பார்க்க அதிக உதவையான எண்ணத்தைக் கிறிஸ்துமார்க்கொண்டிருக்கல்லவையா?

யவது. அத்தப்பின்னுண்டபாடும் விசுவாசத் துக்கு அல்லிதகுணமும் பழக்கமும் எப்படி இனங் கும்?

யகவது. உரோமருக்கெழுதின நிறுபத்தின், யசு- அதிகாரம் முழுதும் பிரதானமாய், க, ன, ச, ரு, ய, யரு, ய, யச, யவ, உம. கலோபங்களில் சொல்லியிருக்கிறவைகளுடன் சமாதான காரண னின் கேள்விகள் இசையுமா?

யசுவதி. பரிசுத்த மத்தேயுவன், எம். அதி. ௧-௫. கலோபாய வரைகலன், ம.பெ. கலோபாய மட்டும் கலர்வல்லியுருவவகளைச் சரக்காயின் சரத்தும் அவைகளின் விரிவான கருத்துமென்ன? மருவது. உலோமத்தேயுதின், உம் அத்திபாதித் திரு முருகசுந்தரன், தீமோத்தேயுவர்க்கேயுதின் அருட்டாயம் நிரும்ப, உ. அதி. ௨௧-௨௭. கலோபாய வரைகலன் எழுதப்பட்டிருக்கிற கலோபாயங்கள் ஒவ்வொன்றுமே கருவையுடைய மனச் சாட்சிக்கு கல்லுதென்று கண்டு, ஈர், வரலாறுகளாய் அனேக கீர்த்தி வரைகலன் சங்கீதக்கருத்து சமயத்துக்கான என்னவென்கவன் பரிசுசமயம் அனுவதற்கான சரத்தினைத் தக்கோனாவனெனும். இவ்வுட்கோடுகளுமா? யாழ்ப்பாணத்தில், கலாசகன ஹு சித்தி, கமரகான சிமேசுதன், ராசம், உ.அ. தேதி.

Editor's Remark

ஹர் சமர்தாள் சிமேசுதன் என்பவர் கேட்ட கேள்விகள் குறித்தாகியிருக்கவன் கட்டப்பட்டதெனவளைய இருப்பினும் அவர் புருஷத்தெனாந்து மார்க்கத்தவர்களுடன் தமரின்வகையென்று நம்புகிறார். ஆனால், ஆக்காரியங்களைப்பற்றியபேசுதன் சமயவர்க்கினாலும் தனக்கினைக்கத் தேசாசாரியம் நடக்க எவக்கடிய தன் செய்கையினாலும் உலோமாண்சபை கொண்டுள்ள முறைப்படியவன் வேதத்தையும் பாட்டினும் வேறுகுருணைகொண்டு அச்சபையாகா ஆராய் துணிய்கூட்டாது. இந்நிதியுடனென்று தன் விசுவாசப்பிரமாணத்தினால் நிதி ய ஆக்கிவிளையைக் கொடுக்கிறதாயிருக்க மறுத்ததையும் அதுனுடைய சரிக்கட்டப் பேசுகிறது பத்தியம் சமயவர்களைப்பற்றி வாக்குவாத்த உண்டாகாமல் தற்ப்பற்றி ஒரு உபாயம் என்னவெனில் மனதார் சைவனைப்பற்றி நினைப்பார் பண்டுவதே. இதுவே உலோமாண்சபை செய்யத் தேவையுடைய.

"சபை விசுவாசிப்பதை விசுவாசியுக்கள். திரு உதயசுந்தரர் சொல்வதை நம்புகள். நம்பத்தக்கதாய் தமர் உலோமம் ஒவ்வொன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளுகள். அப்பொழுது இரட்சிக்கப்படுகோள்" என்று சொல்வது உலோமாண்சபைக்கோட்பாடு. அவ்விதமான தவறையென்றே சார்பினிதினைச் செய்கத் தங்கள் மனச்சாட்சிக்களைத் தாராபுட்போர்களுக்காதத் திட்டப்பட்டுவெளையது. அவர்கள் இனிமேல் மனக்கிலைசமயபத்தக்காய் இப்பொழுது சமாதானத்தைக்கொள்ளுகிறார்களென்று யாழ்ப்பாணத்திற்குத்த. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஈர் சொல்லுவதெனில், பாராயணுடையவசனத்தை உட்கர் விசுவாசத்தக்கதாய் மாக வைத்தக்கொண்டு வேதவசனத்துக்கொல்வாய் குறையார் சொல்வதை நம்புகிறார்கள். மார்க்கத்தினால் தவறியிருப்பொழுது தவறு தருக்கில்லாவிடுவது. அத் கலந்ததை ஒழிப்பி அதினால் சிலவாகிய தற்காலத்தின் பேதப்பட்டுக்க கலயம் அமர்ந்தபின் நியாயம் பிற்கும் நன்மையும் உண்டாம். தரும் மெய்யாகவே கிறிஸ்துமார்க்கத்தின் மெய்யான கண்மையாய் இருக்க, அனுக கிறிஸ்துவர்கள் என்னிருப்பார்கள் பெரியபாறும் யாருடைய பண்ணவிலேருகின்ற ஆனால் இப்பொழுது உலோமைச்சபையாரின் சிலரு தற்கும் செய்கிறார்களென்றும் அச்சபைக்கட்டினவையே நிதிக்கவையுக்குத் தண்டையான விசுவாசப்பிரமாணம் மற்றுபாடு நெவ்வாருக்கும் அவர்கள் செய்யுந் தரும தருதியானதென்றி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதா. அன்றியும் உலோமாண்சபை தருமத்தைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாது. அதற்குத் திட்டாததாயும் பாபு தாதுதப்பட்டதெனில் உலோமைமற்றிற்குவரன ஒருபட்டவரைபத் திறந்தலிட்டு அம்மத்தின் சொல்லாத மாயை கோபுரமையென வொளிப்படுத்தப்பட்டதைக்கண்டுகொள்ளவும். இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தின் கோடுமை எந்தத்தக்க அந்தாட்சிசொன்ன வெளி யாகியமாய்ந்து.

நுட்ப புத்திமான் திட்டிப்பித்திமான்.

ஒரு துறைக்கான ஏற்றோ போக்கியவாட்டியாயிருந்தும் ஏதோ சிலவாக கார்பத்தினர் பணவரைபைப் பற்றி முட்டிப்பட்டதிலும், அவர் தனது ஞானத்த தப்பினும் பணக்காணுமாயிருக்க ஒரு பொய் வந்ததைத்திற்பொய்த் தனது துறைவனைச் சொல்லி இருப்பினும் உலோமை வைத்தத்தக்கொன்றினைத் தக்கவையாக, அர். இறைசார் கொடுக்கப்பட்ட கேட்டபேதில் அந் வானிகள் அந்ருக்கியத்தக்க, யாருதா ஒப்பவன் உறுதியுடைய அந்ருத் துறைக்கான பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு டுபரணன் செப்பையுக் கொடுத்துப்பொய்ச் சில

காட் கற்றித்தின் பின்னும், அவருக்கிருந்த பணமுடிக் அவன் நிறும்பனத் தனது ஞானத்த தக்கபனிடத்திற்பு பொய்ப்பணத்தென எடுத்துக்கொண்டு நான் உயிரிட்டத்தில் அருவைத்த துபரணன் செப்பைத்தனம் என்று. உடனே அவன் பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு நீ என்னிடத்தில் அந்ருக் கலன் செப்பு பெப்பா தந்தாய் என்ன காரியம்? நான் உன்னிடத்தில் பெப்பா செப்ப வாக்கினேன் சின்னும். உடனே அந்ருத் துறைக்கான இனக்குத் திமோக்செய்துபொட்டினே என்ன செய் வோடுமெனப் புலம்பிப் புழுது அந்ருக்கினே இறைசாவினிடத்திற் போய் நடத்த வானாரற்றை ஒன்றாக் தப்பாமற் சொல்ல அவர் அனுகக் கவனமாய்க் கேட்டுவைத்தக்கொண்டு, உனக்கேதானும் இது காரியத்தைப்பற்றி சாட்சியுண்டா? என்று துறைக்கானியிடம் வினா அவன் அந்ருக்கினே ஒருவருமில்லையென்றார். திருப்பயும் இறைசா இதுகாரியம் நடக்கிறுவெளயில் யாதாரொரு வேலைக்காரருக்கு கல் காலவல்லவையோ? என்றதற்கும் அவன் ஆண்டவனே, ஒருவரும் காலவல்லவையென்றார். இன்னும் இறைசா அவர் பிறப்பத்திற் தருக்கியுள்ளவனென்று. திருப்பயும் இறைசா இவர்களுக்குத்தான் பொறிதாரை? என்று கேட்டதற்கும், அந்ருக்கினே என்று. அதற்கு இறைசா அவ்வளவும் பொதும், நீ அந்ருத் அனுகத்தப்போய் போகாமல், உனதாரணங்கன் உனக்குக்கிடத்தென்கொண்டு, பிறகு இறைசா வந்ததெனக் கூட்டவரும்படி ஒன்றை அனுப்பி அவரும் இறைசாவுக்கு முன்னே காதலித்தவர இறைசா அவைப்பார்த்த, வானிக் காரியத்தையுட்கச் சிலபடி காரியம் உண்டுவேத நாள் பசுவெளயுட்கருத்தெனும் சொல்லுது, சொல்லுமெனும், இறைசா பெருங்குத்தெனும் தோடுதோ ஒரு பொருள் எங்கேயோ வைத்தென்ற வைத்தலிட்டனென்றி வந்ததன் பார்த்துப்படி மாரிசமாய்த் தனது கையை இறக்கி மட்டிக்கத்தனும் அந்ருக் கட்டப்பட்டதற்கும் மாரி மாரி வைத்த, இயோ! வந்தக்கொண்டு மூக்குத்தான் வைத்ததன் என்னுடைய பெட்டியை அந்ரு அறையிலே விட்டுப்போட்டு வந்தலிட்டேன். போய் எடுத்து வருகிறேன் இறக்க இருக்கிறேன் என்று வந்ததெனக்குக் சொல்லு வந்ததன் அடிபெறுவையுட்கரு இறக்க இருக்குது எடுத்து மூக்குத்தான் போடலாமென்று சொல்ல இறைசா பெட்டியை வைக்கையில வாங்கிக்கொண்டு ஏதோ சிலகாரியம் செய்யப்போகிற திமோகெ வெளியென வந்ததெனக் கட்டியிருக்கே போனெனெனெனெனென, இறக்க போட்டியை இறக்கியிருக்கி வந்ததன் விட்டில் அவனுடைய பெண்சாரதியிட்டத்திற் கொண்டுபோய் இதை இன்னு தந்ததை உமக்குக்காட்டி அந்ருக் ஒரு ஆபாணக்கப்பட்டு இருந்ததன் அதை வாக்கிக்கொண்டுவாச் சொல்லுகின்ற சொல்லி அனுப்பினார். இதிகாரியத்தைக்கொண்டி அவன் அவனிடத்தில் அனுப்பப்போட்டு திருப்பயும் அறையுட்கருந்து அந்ரு வந்ததெனுகுடைய பேசிக்கொண்டிருக்கக்கொன்றி ஆபாணம் போட்டிப் போன் ஆளர்க்கு வந்தவதென அறியாமல் பெண்சாரதியிட்டத்திற் குத்து வாங்கிக்கொண்டு வந்த கேப்பை இறைசாவின் கையிற் கொடுத்தான். உடனே இறைசா வந்தகண் அறியாமல் அதை வாக்கிக்கொண்டு வேறு ஒரு அறையுட்கரு இருந்த அந்ருத் துறைக்கானியைக் கூட்டிக்கொண்டு தனது அறையின்கண் அவருக்குக் காட்டிவந்தபோல் வந்ததன் காண்ப்பாவத்திற் அந்ரு துபரணன் பெட்டியைக் காட்டி, இதிலே உன்னுடையவருளார், அவன் இவ்வளவு. உடனே அவன் அந்ரு அறையிலேதானே இருக்கக் கொல்லிப்போட்டுத் திற்புப் வந்ததெனிடத்திற்கு வந்து ஸார், நான் உயிரிட்டத்திற் சிலகாரியம் கேட்கிறிருக்கின்ற நீ உன்னையையச் சொல்லுவென்கொண்டு கேட்டிப் பிறகு இன்னபொருளெனத் துறைக்கானியொடுக்கெனும் பழக்கமுண்டோ? என்று கேட்டதற்கு கல்ல பழக்கம். அவன் என்னுடைய தலையொட்டி பின்னர் என்னும். இன்னபொருள் இத்தவகாரம் தேதி அவருக்கு அர். இறைசார் கடன் கொடுத்தார் என்று கேட்டதற்குத் து. பொருத்தேன். அவன் உன்னிடத்தில் அடக்க ஒரு பொருளைச்செப்ப வைத்ததெனும்? என்று கேட்டதற்கு அவன் என்னிடத்தில் எடுத்துக் காலம் வைக்கல்லாம். யாருதா உறுதியுடைய நான் அவ்வளவு பணத்தையும் இறைசாவுக் கொடுத்தேன். கோடுத்தேன் சினைக்கத்தின் பொருட்டெய்ல்லாமல் நிறும்படியாயும், ஆனாலும் அந்ருத் துறைக்கானியாருதா அந்தாட்சிமற்றி சிலபடி ஆபாணங்களை நான் எடுத்துக்கொண்டென்கொண்டு

பாறப்பரையாய் ஒரு கசைது விதைத்திருக்கிறேன் என்று. அப்பொழுது இறைசா சினைத்தும் பார்த்துக் கொண்டு என்றதற்கும் அவன் ஒருக்காலும் நான் அவ்விடத்தில் வாக்கில்லை என்று மறுத்ததற்கும். உடனே இறைசா எழும்பிப்போய் அவன் கட்டிலிருந்து ஆபாணச்செப்பை எடுத்துக்கொண்டு வந்து அவனுக்குக்காட்டி அவன் அறியுமெனும் போனும். உடனே இறைசா அவன் பாரியும் அபொருத்துச் செய்ததற்காக அவனை நன்றியுக் கடிந்துகொண்டு ஒருக்காலும் எடுத்து, அந்ருமென்குள்ள வாரெனென்று கேட்டபயம் கட்டினாய்க்கொடுத்து அவன் அனுப்பி அவன் வாக்கின், அர். இறைசாவையும் அத்துடனெனும், இர். இறைசாவும் அவ்விடத்தில் வாங்கித் தன்பக்காரருக்குத் தருமாக்க கொடுத்துப்போட்டுத் துறைக்கானியி் இப்படியாக ஒரு ஒப்பவன் உறுதியுடையவராய் அந்ரு துபரணன் செப்பைக் கொடுத்ததற்காக அவ்வளவுக் கட்டியாய்க் கடிந்துகொண்டான்.

உதய தாரகை.

துபாசகன ஹு சிவன் மாதம். ௬. தேதி. யாழ்ப்பாணம்.

சங்காவதிச் கோயிலுக்குச்சேர்ந்த ஹாய்க் குறிச்சியிலிருக்கும் ஹர் மனுசி நிக்ருமாதம். ச. தேதி சனிக்கிழமை இராமநாமனில் அல்லவாவ்வி கின்றிருக்கிற ஸ்ரீமதி மாரித்திட்டார். இதுதாரியத்தைப்பற்றித் துரைவைக்கத்தென விசாரணையன்னும்படி சமீபிக்கப்பட்ட டிப்பியத்திற் கோடுதென்ற அவர்களால் விளக்கினபோது, அவன் செவ்வாய்க் கட்டி எடுத்துக்கொண்டான் என்று தெரிய வந்தது.

யாழ்ப்பாணத்து டிமோகெய் யிசுபொவன் செங்குவரைகால் லெதாபிக்கப்பட்ட சமீபிக்கலக்கம் துணியாகம். உ.அ. தேதி. உயிலிருக்கப்பட்டது. ஈரதாரியமில் வியல்க என்வன் சங்கதின் தவையையுதிருக்கி.

செக்கனாரு.

இச்செக்கனாரு, இயலாக்கிலும், எக்கொள்ளாக்கிலும் கோதர்வியாதி அதிக முயற்சியும் மறுபடியுக் காணப்பட்டி அனேககொடுக்கொண்டுபோட்டது. பெர்பெற்ற மாக்சன் பூசின் என்பவன் இரதாரியமில் மார்த்தலிட்டார்.

மூன்றி சிறுவன்குறும் எங்கும் இறைசாத்தித்தக்கட்ட கெயிலிருந் என்பவருடைய காரியத்தைப்பற்றி ஆறுமாதம், ம.ச. ௧௫தி விளக்கினபோது அவர் தான் தானேதிறுவாரியமென்று அந்ருக்கையிலத்தில் சங்கக்கையினும் அவரை ஆக்கிசையன்னுதுது இறைசாத்திக்கு வகயம் பிரியனென இருந்ததினும் ஏறுவருக்கத்திக்குத் தன் கயதென்தலிட்டிப் பிறந்தசக்திக்கு அனுப்பப்பட்ட வேண்டுமென்று தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது.

பிராண்க.

துணிமாதம், ம.ச. தேதி பிராண்கேசத்தின் பதில் இடக்கின்றும் போரிப்பட்டவருக்கும் ஒருபுத்த கலகம் உண்டானபோது, சென்னையுக் காலையிற் என்பவர்த் தனது இராணுவக் கட்டத்திற்கு முதலாளியாகவந்தே பிரச்சிக்குத் கட்டவேவாயில் கலக்கலாற்றிலர் கலகம் முதலாளியின் சேவனுக்கு கிச்சிமோசியல்லாமல் தப்பி ஒடிவிட்டார்கள். ஆனால், ஏற்கத்தைய என்னுது பொய்ளவருக்கு பிடிபட்ட நிற்பிலிப் போடப்பட்டார்கள். காலமெல்லாந்ரு பெட்டியைத்திறுது டிசன்க்கருக்கும் இராணுவக் கனத்திற்கும் உண்டான கண்ணைக் கொடுக்க நின்றதினும் அவர்கள் தங்களுக்குச் சமாதானத்தைத் திட்டப்படுத்தார்கள். அனேகர் மனத்திக்கு இறைமாய் அகப்பட்டார்கள்.

இத்தாலி.

பிரான்சு டெபெட்க்கன் மறுபடியும் உலோமை கசரத்தைக் கருவி, ஆபிரமதம் முன்னுத்தேதி யாவலியுத்ததை ஆரம்பித்தார்கள். ஆனாலும், ம.ச. தேதி வரைக்கும் உலோமைக்கச் பிடிபடாமல் இருக்கது.

ஹைசிறியா.

ஹைசிறியா தற்கன் இராணுவச்செவ்வியில் ஏரத்தினும் காலவியுற் செரவக்கு மார்த்தியானத்திற் தோற்றேயு விட்டார்கள். இன்னும் மாதியர் இறைசாக்கச் செவ்வையிலும் சூசியரின்கணப் படைசைக்கலிலும் ஏரத்தினும் இருப்பி குறிப்பெனறும் என்று பட்டினத்திக்குத் திட்டக்கொண்டு வெற்றிக்கொண்டார்கள்.

-MORNING STAR.

Jaffna, August 9th, 1849.

THE GOSPEL OF JESUS CHRIST—THE ONLY REFORMING POWER.

The wise men of the world have told us that the gospel would not do for the Brahmins, it was far too low for them; that the gospel would not do for the Negro, it was far too high for him; that the Brahmin would never stoop to receive the gospel, and that the Negro would never come up to the gospel—but the light will suit every eye. It is true that in these northern climes our eyes are generally blue, and in the tropics they are always black; but there is no necessity of one suit for us, and another for them.—The same sun will serve every eye; and so it is with the soul of man, though it differs, and differs considerably in its external aspects, yet it is essentially the same; and that light which cometh from above, that enlighteneth every man that cometh into the world, that light is just as needful for those civilized countries by our side in Europe as it is for the most destitute of our Colonies, or the most idolatrous in Asia or Africa.

You see in France civilization at the very highest pitch,—you see in Germany erudition pushed to the greatest extent; you see in Italy every art cultivated to the highest degree of refinement; and we are always hearing that civilization, erudition and art are the great panacea for man's misery. What are your civilization, erudition and art doing now?—There they are; compare them with sober, scriptural Christianity as exhibited in this land. You see at this day that Christianity and that civilization, erudition and art presenting a strong contrast. In Germany, in France, in Italy, art, civilization and learning are there groping their way in the midst of cannon-smoke and of blood; while here we perceive the religion of Christ sitting calm and serene on the throne of the heart and under the canopy of a smiling God. And it will ever be so; man is not made up of an eye for pictures and statues; man is not made up of a memory for old books; man is not made up of morbid visits for civilization to adorn; man has a soul immortal—the child of the eternal God, and is incapable of happiness but as he is restored, by the grace of the Saviour, in the gospel. Whether he be in scattered colonies or savage tribes, or whether he be in the midst of the adornment of European civilization, nought but the gospel of Christ will liberate the spirit of man from the dominion of evil; and it is not until he is rescued from the kingdom of Satan, and brought into the kingdom of God, and translated into the image of God's dear Son, that he is made either free or happy.—*Rev. W. Arthur, before the London Tract Society.*

CHILDREN SHOULD BE TAUGHT TO THINK FOR THEMSELVES.

To think for themselves! And how are they to be taught to think for themselves? In various ways, and if we may be allowed to recommend any branch of education particularly, by the study of the exact sciences, at least to some extent. It is true that every boy is not qualified by nature to become a great mathematician, but almost every one is capable of being taught that twice two are four, and we would cultivate whatever mathematical talent a pupil has; were it ever so little. And why, it may be asked, should he study Algebra and Geometry, if he is to be a farmer or a shop keeper? For this reason: it will teach him to think, to weigh every thing, to take nothing for granted without sufficient reason, to examine whatever is doubtful or suspicious, to detect error and very often to arrive at truth. It will make him in a measure independent of the opinions of others; for he who thinks much and deeply is of a healthy mind, competent to form opinions of his own. The elements of Euclid is an easy and delightful book, which it does not require capacity or much time to master; but we will venture to affirm that the few days or weeks spent upon it will give the student a habit of thinking and close reasoning that will never depart from him, and that will be of inestimable advantage to him through life.

GOD LOVETH A CHEERFUL GIVER.

"How is it, Betty," said an elder of the Church to a poor woman, in Wales, who was always observed to contribute something whenever a collection was taken: "How is it, I always see you drop something in the plate? where do you get it?"

"O Sir, I do not know," she replied; "the Lord knows my heart and my good-will to his cause; and somehow or other, when a collection is to be made, I am sure to have my penny before me; and when it comes, I put it in the plate."

"Well," said he, "you have been faithful in a little, take this sovereign, and do what you will with it."

"A sovereign, Sir," said she; "I never had so much money in my life as a sovereign; what shall I do with it?"

"I dare say you will find means of spending it," said he, "if your heart is devoted to the Lord's cause."

Soon after this a man came round to solicit subscriptions for some benevolent object; he went to one of the elders, who gave him half a sovereign, and another gave him five shillings, both of which were regarded as very liberal donations. Not liking to pass by any member of the Church, he asked this poor woman what she could do.

"Put my name down for a sovereign."

"A sovereign?" said he, "why, where did you get a sovereign?"

"O Sir," said she, "I got it honestly; put my name down for a sovereign."

She gave him the sovereign; and in about two weeks from that time, she received a letter from Doctors' Commons, informing her that a friend had just left her one hundred pounds. "There is that scatter-eth, and yet increaseth; and there is that withholdeth more than is meet, but it tendeth to poverty. The liberal soul shall be made fat, and he that watereth, shall be watered also himself."—Prov. ix. 25, 26.

EXPLORATIONS IN THE DUNGEONS OF THE INQUISITION AT ROME.

[This is the account of the Dungeons lately explored and opened to the public in Rome, to which we made allusion in our last No. We repeat what we before said that these deep, dark prisons for heretics furnish a fair illustration of the cruelty of the Roman Church.]

One of the last acts of the Assembly was to vote 16,000 dollars for the complete excavation of the Roman Forum, which is to be cleared down to its antique level, from the arch of Titus to the foot of the Capitol. The rubbish is contracted for by the railway company, who are slowly working out the Latium line (*piadina*) along the Appian way. The elm trees on the surface are for auction to-morrow.

I visited this morning the works going on in the subterranean vaults of the holy office, and was not a little horrified at what I saw with my own eyes, and held in my own hands.

Though I have been familiar with every thing in and about Rome for a quarter of a century, I confess I never had anxiously to visit the Inquisition, taking it for granted that every thing was carried on there fairly and honestly, as I was led to believe by people worthy in other respects of implicit trust. Besides the place itself is out of the beaten track of all strangers; and in a sort of *cul de sac* behind St. Peter's, where it naturally retired to perform its blushing operations, and "do good by stealth." I was struck with the outward appearance of civilization and comfort displayed by the building, which owes its erection to Pius V. author of the last creed; but on entering the real character of the concern was no longer dissimulated. A range of strongly barred prisons formed the ground floor of a quadrangular court, and these dark and damp receptacles I found were only the preliminary stage of probation, intended for new comers as yet uninitiated into the Elysian mysteries of the establishment. Entering a passage to the left, you arrive at a smaller courtyard, where a triple row of small barred dungeons rises from the soil upwards; somewhat after the outward look of a three-decker, "accommodating" about sixty prisoners. These barred cages must have been often fully manned, for there is a supplementary row constructed at the back of the quadrangle on the ground-floor which faces a large garden. All these cellular contrivances have strong iron rings let into the masonry, and in some there is a large stone firmly imbedded in the centre with a similar massive ring. Numerous inscriptions, dated centuries back, are dimly legible on the admission of light, the general tenor being assertions of innocence.—*"Aldio ei libri di lingua calunniatrica," "Jo domenico Gaszoli rissi qui anni 18." "Calumniatores mendaces exterminantur."* I read another somewhat longer, the drift of which is,—"The caprice or wickedness of man can't exclude me from thy Church, O Christ, my only hope." The officer in charge led me down to where the men were digging in the vaults below; they had cleared a downward flight of steps, which was choked up with old rubbish, and had come to a series of dungeons under the vaults deeper still, and which immediately brought to my mind the prisons of the Doge under the canal of the Bridge of Sighs, at Venice, only that here there was a surpassing horror. I saw imbedded in old masonry, unsymmetrically arranged, five skeletons in various recesses, and the clearance had only just begun: the period of their insertion in this spot must have been more than a century and a half.—From another vault, full of skulls and scattered human remains, there was a shaft about four feet square, ascending perpendicularly to the first floor of the building, and ending in a passage off the hall of the chancery, where a trap-door lay between the tribunal and the way into a suite of rooms destined for one of the officials. The object of this shaft could admit of but one surmise. The ground of the vault was made up of decayed animal matter, a lump of which held imbedded in it a bag silken lock of hair, as found by personal examination as it was shovelled up from below. Why, or wherefore, with a large space of vacant ground lying outside the structure, this charnel house should be contrived under the dwelling, passes my ken. But that is not all, there are two large sub-

terranean lime-kilns, if I may so call them, shaped like a bee-hive in masonry, filled with layers of calcined bones, forming the substratum of two other chambers on the ground-floor, in the immediate vicinity of the very mysterious shaft above mentioned.

I would never have dreamt of such appearances as a prison of the holy office; being thoroughly sick of the nonsense that has for years been put forth on this topic by partisan pens. But here the thing will become serious; for to-morrow the whole population of Rome is publicly invited by the authorities to come and see with their own eyes one of the results of entrusting power to clerical hands.—*Roman Correspondent of the Daily News.*

UNITED STATES OF AMERICA.

From a Letter received from a Correspondent in the U. S. we extract a few paragraphs relating to political and religious affairs, which will be read with interest.

March 16.—The question now pending in respect to California and the ground taken by the south in respect to the anti-slavery laws of the north has produced a very important crisis.—Thus far the tone of the south has been more calm than ever before, the north is fixed and resolute on its part; and I have not the slightest idea that it will recede an inch let the consequences be what they may.

General Taylor is very moderate on this as on all points.—The south is divided—matters I trust will so work as that we shall avoid all serious trouble. The question of Emancipation is being agitated in Missouri, Kentucky and western Virginia as it has not been for many a day. Georgia, Alabama, and other southern states are adopting the idea of prohibiting the introduction of slaves from the more northern slave states. I think this will soon be adopted as their policy in a decided manner.—Then the more northern slave states must look to Liberia as an outlet for their slaves and, by sending the young ones there, the Negro race in those states will in a generation be almost extinguished. We must look for results to the care of Divine Providence but I think that we are in a fair way of beginning to reduce this evil to such a state that it will be manageable.

The retiring administration went out with great dignity and propriety. Immediately on coming to Washington General Taylor called on President Polk who invited him to dinner, and had General Cass the unsuccessful candidate for the presidency to meet him. The intercourse between Taylor and Cass was of the most cordial; good humoured character possible. As the 4th of March was Sunday, the inauguration was deferred till the 5th so that we had an interregnum of one day. On Monday General Taylor went to the Capitol, having the president whom he had deposed seated by his side in his barouche. As General Taylor was feeble, in consequence of a fall he had on board a Western Steamboat Mr. Polk supported him with his arm as he went into the capitol, and afterwards when he went to the platform on the east side of that building to take the oath of office. It really was a sight full of moral sublimity to see the president of the defeated party giving all the aid which he could to his victorious successor to enter upon the duties of his high office.—As they came down the eastern steps of the capitol, arm in arm, they looked more like brothers, than the chiefs of rival parties. After the Chief Justice administered the oath which made General Taylor President de facto, Mr. Polk came forward and congratulated him with every appearance of kind feeling.—Then they took leave of each other as old friends.

Religious matters are about as heretofore. The Church is very cold—the world is very pious—Christians exhibit in general but little fervor, but religion seems to be in decided popular favor. Most Protestant denominations are making additions to their communications and thus grow slowly.—It is alleged that 1,000 new Protestant churches are built every year in the U. States.

In 1847 the old School Presbyterian report 100 new houses of worship erected—as they are not a tenth of the Evangelical Christians (they scarcely have 1-20th of all communicants reported by the aggregate of Evangelical bodies) we may easily believe that if all others published their statistics, so that I could see them, I should be able to tell of more than 1000 new churches each year.

The Roman Catholic Almanac for this year reports a loss of more than 100,000 on their numbers for the past year. They include all their population (whether infants or not I cannot say.) If there be no mistake in this, such a loss in the face of a constant and very large Catholic emigration from Europe, is a very extraordinary fact. I fancy that most of the emigrants are very soon lost to them—either by death which makes fearful ravages amongst the ill clad, ill clothed, ill lodged, improvident crowds who come or go by being dispersed everywhere in March of winter.

April 27th.—The aspect of the slavery question is much calmer than two months ago. The democrats of St. Louis in Missouri (a slave state) held a mass meeting to approve of senator Benton for refusing to join with Mr. Calhoun in jeopardising the union for the sake

of slavery. Kentucky would emancipate to-morrow, if any one would take the free blacks away. Tennessee would seriously to agitate the question. Half the slave states would abolish slavery within five years if any one would only solve the question how the Negroes are to be disposed of when free. The new state of Wisconsin has passed the most stringent of all temperance laws—it gives to wives, children, and all others a right to recover damages equal to the loss they have sustained by any one's intemperance from any person who sold him even one glass of liquor; and besides this, imposes fine and imprisonment on all rum sellers who try to elude the law. Such severe temperance as this would soon stop rum selling. To give liquor, if it appears to be to elude the law, creates the same responsibility. This, for a new born state, is a pretty good beginning.

I lately compared official accounts of the produce of the soil (mines included) in America and Great Britain. In America the value was 1,600,000,000. In Great Britain, 2,200,000,000 dollars a year—taking the proportion of population 121,000,000 to 28,000,000 and the higher price of grain in Great Britain this places us already on a full equality of average to each man—we shall soon (D. V.) be far ahead. I do not suppose that in the above estimate California gold was included—as very little of that has yet reached public documents.

THE NORTH WEST.—No immediate movement against Goolah Singh is likely to take place, but the impression seems general that sooner or later another war and the annexation of more territory including the whole of the Vale of Cashmere will take place. Sir Charles Napier had issued a General Order restricting leave of absence to the most urgent cases. The sentence of death passed on Mooinji has been commuted into imprisonment for life in the fortress of Goolistan.

DISASTROUS SCENES.—A Roman Catholic Padre, named De Silva, had been committed for trial before the Supreme Court of Bombay, for having fired at the Police; and quarrels ending in blows, between members of the discordant popish churches at Bombay, had formed subjects of public discussion and judicial investigation.

AMUSEMENTS.—BOTANICAL GARDEN.—Arrangements, save the situation of Superintendent of the Botanic garden of Ceylon, vacant on the death of Dr. Gardner by the appointment of Mr. Thwaites of Bristol.

GOD ALONE CAN PARDON SIN.

A parent asked a priest his boy to bless, Who forthwith charged him that he must confess, "Well," said the boy, "suppose, sir, I am willing; What is your charge?" "To you this but a shilling," "Must all men pay? and all men make confession?" "Yes! every man of Catholic profession," "And whom do you confess to?" "Why the dean?" "And does he charge you?" "Yes! a whole thirteen," "And do the deans confess?" "Yes, boy, they do, Confess to Bishops, and pay smartly too," "Do Bishops, sir, confess? If so, to whom?" "Why, they confess, and pay the church of Rome," "Well," quoth the boy, "all this is mighty odd; I have read And does the Pope confess?" "Oh, yes! to God!" "And dost God charge the Pope?" "Nay," quoth the priest, "God charges nothing;" "Oh, then, God is best; God can forgive, and He is always willing, To him I shall confess—and save my shilling."

OVERLAND INTELLIGENCE.

Intelligence to June 24 has been received by the last Overland Mail. We give a summary, as furnished by a Correspondent of the Colombo Obs.

ENGLAND.—Parliament had been occupied with numerous important matters. The Budget was brought forward on the 22d June. The statement of the Chancellor of the Exchequer taking a moderate estimate of the accruing revenue, promises a surplus upon the financial year of some £10,000,000. Mr. Cobden's project for establishing National Arbitration has been discussed. Ministers did not meet it with a direct negative, but Lord Palmerston proposed the "previous question," which was carried by a large majority. The Navigation Laws Bill had at length passed the House of Lords; and the measure for admitting foreign ships to parliament and been read a third time in the House of Commons. Upon the affairs of Canada, there were some important debates, Lord Grey having made the Rebellion losses Bill a cabinet question. Mr. Herries moved its condemnation in the House of Commons, but the opposition being divided, ministers were sustained by a considerable majority. A similar motion, proposed by Lord Selkirk in the House of Peers would, it is reported, have been carried but for a trifling accident, which prevented the attendance of two Peers who held proxies, as it was rejected after all by a majority of only 20. Had proxies not been called for by ministers, the government would have been defeated by eight.

Of the Irish state prisoners, Messrs. Marley and O'Doherty, have been transported; but Messrs. Smith O'Brien, Meagher, M'Manus, and O'Donoghue, positively refused to accept a commuted sentence, and insisted on their common law right to be executed. It was not, however, intended they should be satisfied for a bill was in progress through parliament when the mail came away, enrolling the Majesty to commute the capital punishment which attaches to high treason in Ireland into transportation for life. As soon as it was passed, the convicts were to be shipped for New South Wales.

The Parliamentary committee on Ceylon affairs is now in full operation.

It is generally understood, that the bi-monthly mail for India on the 24 of each month, via Southampton is about to be re-established. The Queen has subscribed £500 for the relief to the distressed Irish.

tal form, in different districts of England as well as in Scotland and in Ireland. The disease has broken out simultaneously in various remote parts of Europe. Marshal Boguard and the once celebrated Catalani are among the most distinguished of its victims in Paris.

FRANCE.—An insurrectionary movement, which had been for some time in progress, was organized, was anticipated in Paris on the 13th of June, and simultaneously in different parts of France. In the capital it was met by General Changarnier, at the head of an overwhelming military force; the barricades were stormed as soon as they were erected, and the insurgents were scattered without any great loss of life. Ledru Rollin, who was at the head of the insurrection, has escaped, but his flight and the progress have been taken, according to the members of the Legislative Assembly. In Lyons the struggle between the military and the populace was protracted, and many lives were lost before tranquility was restored; but in the other cities where the movement was attempted, the populace stood indifferent, and order was maintained.

ITALY.—The French troops had again attacked Rome. Hostilities were commenced on the 3d June but up to the 16th, the city still held out. Ancona, as well as Venice, was maintaining a pronounced defence. The Austrians had made but little impression on either city.

The French batteries had demolished 430 feet of masonry. The general had received a reinforcement from Toulon of heavy artillery, and had 90 pieces employed against the city, comprising 30 heavy guns, 4 mortars, and 48 field-pieces. Up to the 14th Venice maintained itself against the Austrian army.

GERMANY.—Saxony, Hanover, Brunswick, Mecklenburg, Hesse-Cassel, Baden, and the smaller States had signed their adhesion to the Prussian League as a point of general union and mutual defence, but Bavaria still held out. The forces of the empire, including those of Prussia, had been employed against the Republicans in the Palatinate and Baden. Upon the last account, the success had been very doubtful, though several engagements had taken place, Mannheim was being bombarded.

The news from Hungary is important. The Austrians had been defeated near Oedenburgh with a loss of four thousand men and it was reported that the Diagrars had overthrown the Imperial troops and their Russian auxiliaries near Raab, with a loss stated to amount to twenty thousand men, in killed, wounded, and prisoners.

RUSSIA.—It appears that a grand conspiracy has been detected in Russia having most extensive ramifications. Its object is to effect a total change in the Government. The number of conspirators is very great, and embraces many officers in the army and also in the administration of the country. Upwards of 300 persons have been arrested, belonging to the highest families in Russia; it is said that few of the nobles of Poland are implicated.

[For the Morning Star.]

Error in Receipt, No. 3, published in the "Star" No. 4, of February 1849.

For "60 gallons" of putrid water—read 93 gallons.

USEFUL FAMILY RECEIPTS.

To make a Vessel for filtering Water.—No. 4.

Take a common garden pot, in the midst of which place a piece of wicker work or *பச்சைவேல்*, on this spread a layer of charcoal of four or five inches in thickness and above the charcoal a quantity of clean sand; the surface of the sand is to be covered with paper pierced full of holes, to prevent the water from walking channels in it.—This filter is to be renewed occasionally. By this process, which is at once simple and economical, every person is able to procure pure and limpid water at a very trifling expense.

No. 5.—A better method seems to be to have a wooden vessel lined with lead 3 or 4 feet wide at the top, but tapering so as to end in a small orifice at the bottom. The under part of the vessel is to be filled with very rough sand or gravel well freed from earth by washing; over this, pretty fine sand may be laid, to the depth of 12 or 14 inches, but which must likewise be well freed from earthly particles.

The vessel may then be filled up to the top with water, pouring it gently at first, lest the sand should be too much displaced. It will soon filter through the sand and run out at the lower orifice exceedingly transparent, and likewise in very considerable quantities.

When the upper part of the sand begins to be stopped up, so as not to allow a free passage to the water, it may occasionally be taken off, and the earthy matter washed from it, when it will be equally serviceable as before.—J. K.

ON THE IMPORTANCE OF STUDYING THE SCRIPTURES.

DEAR MR. EDITOR,

Feeling it my privilege to impress upon the minds of your young readers of the Star, the value and duty of studying the Scripture, and to give a spur to my opportunity to write a few lines, which I beg to be inserted in a corner of your valuable paper.

1st. I can say, that the Scripture was given by the inspiration of God, and is purposely designed to instruct man in the knowledge of his Creator, and his binding duty towards his fellow beings. It is intended as the true and only means to "draw on the pure minds of Christians by way of remembrance," and to put them in mind of the words which were spoken by the holy prophets and of the commandments of our Lord and Saviour. It is there the valuable command, "Search the Scripture," is found.

It is Scripture, whose contents are worthy to be retained in our hearts. It is nothing but the Scripture that deserves to be placed as frontlets between our

eyes. It was written that we might believe, that Jesus Christ is the Son of God and that believing, we may have life through his name.

2d. If these be the reasons and objects for which the Bible has been handed to mortals, do they not lay an obligation upon all creatures under heaven, particularly upon all true and sincere followers of Christ to study it faithfully and laboriously, and to enrich their minds with its treasures and with its precious truths? Certainly they do.—Did not the literary world proclaim it as unrivalled among all the first rate books that the world has been blessed with? Was not the Bible the immediate instrumentality of converting even its inveterate enemies, and the many infidels who took upon themselves to attack its morality and superiority and to refute its Divine authority?

Were it not for its excellency and simplicity so many pious and devoted persons would not consecrate and sacrifice their whole lives for the sake of making comments upon its passages. What if the whole Bible be committed to memory verbatim if that were possible? Miserable indeed is that man who does not have access to his Bible at least once per day, and there find his daily food.

What can be said of a professor of religion if he does not go to his closet with that book in hand? He is no better than a pure heathen. For look at the bigotted and superstitious Sivas; they flatter themselves as the owners of a Sacred Vedam, which they deem to be divine. Look at the poor Mussulman who pays his regard and esteem to his Alcoran. He is satisfied with it as if it were the only revelation and is scarcely persuaded that he is in the wrong. Both the Sivas and Mussulmen, love their respective books, study them diligently, rivet their contents to their hearts and after all perish with them in a pitiful way. Seeing this, does it become Christians to be unmindful and careless of their souls? Let us once go to them and teach them the right way and profit ourselves and those round us, by studying the Bible and making it the rule of faith.

Let us take it as the only guide and ladder, eat and digest it in our thoughts, honor it as our instructor and preceptor and fill our minds with its wonders.

Entreating that God may bless us in this important duty,

I remain dear Sir,
A CHRISTIAN SUBSCRIBER.

Aug 1, 1849. }
Oodonnella. }

SHIPPING INTELLIGENCE.

POINT PEDRO.—ARRIVALS AND DEPARTURES.—July 23th.—Sailed, Schooner Malimadua Mivaram, M. Swami, bound for Batavia, cargo sundries, passengers, 13 natives.
August 2d.—Arrived, Ship Jenny Lind, G. Westgarth from Trincomalee, July 31st, bound for Toulouman in ballast, passenger Mrs. Westgarth.
KATTS.—July 26th.—Sailed, Brig Adalatadonah, Sevani Markay, bound for Calcutta, cargo, casks.
July 28th.—Arrived Schooner Geylon Meridian, Vission, from Colombo July 23d, Pamban July 27th, bound for Jaffa, Trincomalee, and Porto Novo, cargo sundries, passengers 4 natives.
Sailed August 1st, cargo passengers.
July 30th.—Sailed, Brig Rangoon, Doggo Sinos, bound for Colombo, cargo sundries, passengers Capt. Underwood and 7 natives.
July 31st.—Sailed, Brig Candia Mocheyda Candor Bak Lovking, bound for Kankal in ballast, passengers 5 natives.
August 1st.—Arrived Schooner Wanderer, Hendrick, from Adrampatnam July 23th, bound for Colombo, cargo rice, Sailed Aug. 5.
August 2d.—Arrived, Brig Adiporannayapary, M. Yanna, from Mullattutty July 28th, bound for Colombo, cargo rice, passengers 10 natives. Sailed Aug. 5.
August 4th.—Arrived Cutter Hurri, Thomas from Trincomalee Aug. 2d, Pamban Aug. 4th, bound for Jaffa, passengers Mr. G. Elphinstone Dalrymple and 2 servants.
August 5th.—Sailed Schooner Adyalechethy, C. Anthony, bound for Colombo, cargo sundries.
August 5th.—Sailed, Brig Caroubadankany Vellivali, Mousasamille, bound for Calcutta, cargo casks.

NOTICE.

Mr. JOHN WHITE alias WAYLAYUDER MODALITAMBY who has been in the employ of the Wesleyan Mission as a Tutor, &c. at Cattavely in the parish of Wadomoretty for the last five years, having recently given up his connexion, begs to offer his services to the Patrons of Education and other Gentlemen who may be willing to employ him.

Mr. White has in his possession Testimonials relative to his good conduct and efficiency.

20th of July, 1849, Molai, Jaffna.